

[Sigsgaard.]

sker en sådan indflytning af unge, ikke mindst på Nørrebro her i København. Man sagde i 1966, at boligforliget nok skulle løse det problem; man overflyttede milliardværdier fra lejere til ejere og påstod, at så ville presset på nybyggeriet mindskes, og så ville huslejen i nybyggeriet falde. Men det var skrøner som sædvanlig. Det har aldrig før været så uoverkommeligt som nu at flytte ind i nybyggeriet, og i den situation er det, man opererer med kun 3 pct.s årlig stigning i boliginvesteringer. Jeg synes, det er uforsvarligt.

På andre områder går det vældigt. Man ventter, at nationalproduktet stiger 8 pct. pr. år. Industrieksporten går kolossalt frem, der går ikke en dag, uden at der kommer meddelelse om ny rekordregnskaber fra virksomhederne. Den ene dag er det ØK, der bl. a. tjener godt på udviklingslandene, den næste dag er det B. & W. — det B. & W., som man for et par år siden spåede død og undergang, vel for at lokke økonomisk støtte ud af staten. Dividenderne stiger, aktiekurserne ryger op netop i disse dage, aktionærernes formuer vokser hver eneste dag. I den situation er det, man har talt til lønarbejderne, til arbejdere og funktionærer og tjenestemænd, om mådehold. Man har sagt til folk med 400 kr. om ugen, at nu må de sandelig ikke stille urimelige krav; men samtidig tillader man, at topembedsmænd tjener det femdobbelte og topledere i industrien det tidobbelte eller endnu mere. Det utrolige skete endnu en gang for et par dage siden, at fagbevægelsens ledere gik ind på denne mådeholdsfilosofi og anbefalede et mæglingforslag, der ikke betyder væsentlige forbedringer for de lavtlønnede, ikke giver en ordentlig arbejdstidsnedsættelse, ikke rokker ved de bestående magtforhold. Det går nok op for flere og flere, at det er magtforholdene, der bestemmer indkomstfordelingen. Så længe en mindre gruppe ejer de større virksomheder og bestemmer den politik, der skal føres, gennem de dertil indrettede

politiske partier, så længe bliver der ikke lavet om på indkomstfordelingen, så længe bliver lønarbejderne fortsat sorteper hver eneste gang. Men sammenhængen bliver som sagt klar for flere og flere, og derfor skal man nok ikke regne med ro på arbejdspladserne, hverken statens, kommunernes eller de private.

Hvad specielt indkomstfordelingen angår, tyder meget på, at den bliver stadig mere skæv, ikke mindst på grund af de love, der vedtages her i tinget. Men det er forbløffende, så lidt opmærksomhed man ofrer på det problem under debatterne her. For nogle dage siden debatterede man udskrivningsloven; man debatterede en skatteskala, som har været uændret igennem flere år, hvor person- og bofradragene, som de hedder, er uændrede, og hvor børnetilskuddene er uændrede. Det betyder selvfølgelig, at specielt folk med lidt lavere indkomster bliver dårligere stillet, bliver hårdere ramt af beskatningen. Samtidig meddeles det i dagspressen, at regeringspartierne er enige om at gennemføre en lettelse i formuebeskatningen. Det koster selvfølgelig staten penge, de penge skal man have ind, og det skal altså ske gennem øgede skatter af arbejdsindkomster. Man taler om bortfald af kompensationerne for momsens — igen et initiativ, der ensidigt rammer folk med mindre indtægter.

Finansministerens ændringsforslag nr. 1 og 2 uden for tillægsbetænkningen og bemærkningerne til disse ændringsforslag viser, at økonomien i aktieselskaberne er langt bedre, end man åbenbart regnede med, da man udformede finanslovforslaget. Samtidig er så indkomstfremgangen for lønarbejderne yderst beskedent — det skal jo ses i sammenhæng — man har gennemført lettelser i beskatningen af særlig indkomst — en beskatning, der i forvejen var yderst lemfældig. Disse lettelser kommer først og fremmest de grupper i befolkningen til gavn, der ejer fast ejendom, og de skal betales af dem, der ikke ejer fast ejendom. Man har gennemført gunstigere afskrivningsregler oven på regler, der